

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaali ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 14 • Perjantaina 27. heinäkuuta 2012

63. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

HIITOLA-JUHLAT PORISSA 4.-5.8.2012

Kauppapilaitos Luvianpuistok.1

Lauantai 4.8. klo 13.00

Hiitola-säätiön järjestämä seminaari

Aiheena Siirtokarjalaisten koulutus- ja elämäkokemukset, KM Helinä Kekki
Vapaa pääsy, kahvitarjolu.

Lauantai ja Sunnuntai

4.-5.8. klo 11.00-16.00

Näyttely: Käden taidot

Näyttelyssä esillä vanhoja Hiitolaisia naisten ja miesten tekemiä käsityöitä ja puhdetöitä.
la. Vapaa pääsy / su. pääsylippu

Sunnuntai 5.8. klo 9.00

Lipunnosto

Lippulaulu

klo 10.00

Messu

Länsi-Porin kirkko Liikastentie 28
saarna pastori Tuula Faye
liturgia pastori Tanja Häkkinen
Länsi-Porin seurakunnan lapsikuoro,
joht. Marjatta Salonen
Messun jälkeen

Kunnianosoitus

Keski-Porin kirkkopuistossa n. klo 11.40 Sankarivainajien- ja Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkeillä.
Ilmainen bussikuljetus klo 9.30 Kauppapilaitokselta Länsi-Porin kirkolle. Paluu Keski-Porin kirkkopuiston kautta takaisin Kauppapilaitokselle

klo 13.00

Pääjuhla

Juhlan juontaa	Aila Niemi
Liput saapuvat	Meri-Porin soittokunta, joht. Ismo Rinne
Karjalaisten laulu	Yleisö / soittokunta
Tervehdyssanat	Raija Laaksonen
Musiikkia	Titel Iacovanche-Pana ja Vesa Formunen
Juhlapuhe	Professori Matti Linna
Musiikkia	Meri-Porin soittokunta
Satakunnan laulu	Yleisö / soittokunta

Väliaika

Karjalan kunnalla	Yleisö
Lausuntaa	Aino Korhonen
Musiikkia	Porin Veteraanikuoro, joht. Veikko Lehtonen
Juuret Hiitolassa	Minna Rajainmäki
Musiikkia	Evakot
Päätössanat	Kari Kaijo
Maamme	Yleisö

Pääsymaksu 12 € sisältää väliaikakahvin

Hiitola-Säätiö - Hiitolan Pitäjätseura ry.

Tervetuloa Hiitolan pitäjäjuhliin!

Hiitolan Pitäjätseuran hallitus toivottaa kaikki Hiitolaiset ja heidän ystävänsä Tervetulleiksi 65. Hiitolan pitäjäjuhliin Poriin 4.-5.8.

Hiitolan pitäjätseuran hallitus: (takarivi vas.) Tuulia Ahokas, Nina Rosenqvist, Tuula Merta, Olavi Jakonen, Raili Palokoski, Leena Peltomaa, Raija Laaksonen, (edessä vas.) Kyösti Koppi, Mauri Lankinen ja Jouko Hämäläinen.

Tässä lehdessä

Kaikki mukaan Hiitolan pitäjäjuhliin! s.....2

Hiitolan tyttö näytti taitonsa Karjalan liiton käsityökilpailussa s.....4

Miltä näytti Hiitolassa Hannukaisten suvun kotiseuturetkellä s.....6-7

Olympiatuli syttyi myös 60 vuotta sitten s.....8

Tattarin tytöt innostavat vaalimaan vanhoja ja luomaan uusia perinteitä s.....10

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 10.8., 24.8. ja 7.9.

Pitäjäjuhlien aikaan

Eletään jälleen aikaa jolloin eri pitäjien evakot ja heidän jälkipolvensa kokoontuvat yhteen viettämään pitäjäjuhliin.

Monien pitäjien juhlat ovat jo takanapäin. Hiitolan ja Kurkijoen pitäjäjuhla vietetään elokuun ensimmäisenä ja toisena viikonloppuna. Juhlajärjestelyt aloitetaan aina hyvissä ajoin että kaikki on kunnossa itse juhlan aikaan.

Viikon kuluttua vietettäviin Hiitolan pitäjäjuhliin on koottu jälleen upea näyttely, tällä kertaa vuorossa vanhat Hiitolaiset käsi- ja puhdetyöt, mukana myös Hiitolassa käytössä olleita erilaisia tarve esineitä. Myös Kurkijoki juhliilla on tarjolla monenlaista tapahtumaa ja ohjelmaa.

On mielenkiintoista huomata että vaikka vuosien saatossa alkuperäinen juhla- ja väkijoukko vähenee, on mukaan tullut vuosittain myös jälkipolvet jotka ovat kotiseutumatkailun ja sukututkimuksen kautta löytäneen juurensa Karjalan muhevasta mullasta.

On se merkillinen voima mikä valtaa koko ikänsä toisella puolen Suomea asuneen hänen käydessään vanhempiensa ja isovanhempiensa kotipaikoilla.

On ollut mukava huomata miten ne suvun kotikunnaat ja yleensä tyhjä tontti muuttuvat matkan aikana myös heille läheiseksi ”kotipihaksi”

Otollisin ”nuorien” joukko on yleensä siinä 30-50 vuotiaat jälkipolvet. Heille Karjala on pysynyt läheisenä sieltä lähteneiden mummojen ja ukkojen kertomuksista. Valitettavasti nuorempi polvi on vaarassa vieraantua kertojien vähitellen vähentyessä.

On kuitenkin melko varmaa että jossain vaiheessa kiinnostus omiin juuriin herää.

Ajan rattaan vieressä eteenpäin jää valitettavasti moni asia vastausta vaille. Pitäjäjuhlat onkin hyvä linkki tavata oman pitäjän väestöä joilla vielä muistitietoa löytyy. Nyt aktivoikaa mukaan myös oma jälkipolvenne lupsakkaaseen Hiitolaiseen ja Kurkijokelaiseen juhlatunnelmaan.

Raija Laaksonen

Muistettavaa

Kukkakimppuja Sarka-sunnuntaina. Heinäkuun Sarka-sunnuntaissa 29.7.2012 klo 14 sidotaan kuluvan kesän kukkaloistoa kimpuiksi Tiina Hautojärven opastuksella. Omakukat mukaan. Materiaaliksi käyvät niin omasta puutarhasta, niityltä kuin vaikkapa ojanpientareelta kerätyt kukat ja oksat. Tilaisuus on maksuton ja Sarka-sunnuntaina museon näyttelyihin on vapaa pääsy. Ravintolassa sunnuntailounas

on tarjolla kello 12-15. Suomen maatalousmuseo Sarka, Vanhankirkontie 383, Loimaa, p. (02) 763 7700, www.sarka.fi.

Lauluilta Porissa, Kirjurinluodon Kesäteatterissa ti. 14.8. klo 18. Laulattajana Voitto Takanen. Buffetissa kahvia ja makkaroita. Arvontaa. Tervetuloa, laitetaan yhdessä Karjalan kunnaat soimaan.... Tapahtuman järjestäjinä: Ahlaisten Karjalaiset ry. Hiitolan Pitäjäseura ry. Porin Karjala-Seura ry. ja Yyterin Karjalaseura ry. Vapaa pääsy.

Nimipäivät

Heinäkuu

viikko 30

27 pe	Unikeonpäivä, Heidi	2 to	Kimmo
28 la	Atso	3 pe	Nea, Linnea, Neea, Vanamo
29 su	Olavi, Olli, Uolevi, Uoti	4 la	Veera
		5 su	Salme, Sanelma

viikko 31

30 ma	Asta
31 ti	Helena, Elena

viikko 32

Elokuu

viikko 31

1 ke	Maire	6 ma	Toimi, Keimo
		7 ti	Lahja
		8 ke	Sylvi, Sylvia, Silva
		9 to	Erja, Eira

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Raija Laaksonen, Marjaliisa Laine,
Lauri Pölkki, Antti Sahla ja Marja Leena Virtanen
Päätoimittaja: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa, puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi, kurkijokelainen1@gmail.com

Avoimena: Tiistaisin ja torstaisin klo 9–14

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 80 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 60 senttiä/mm + alv 23 %

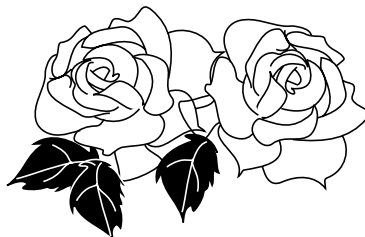
Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 44 euroa
6 kk..... 25 euroa
Pohjoismaat 49 euroa
Muualle 57 euroa
Tilinumero:
FI 12523900 40000897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

160 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

Vuoden 1952 Helsingin olympialaisten kunniaksi Kurkijokelaisessa julkaistiin olympia-aiheinen tietokilpailu. Vastaukset löytyvät paitsi numerosta 28/1952, myös tämän lehden takasivulta.

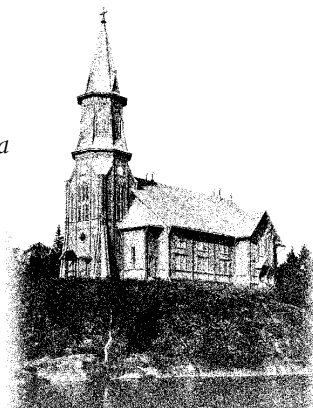
Tiedätkö?

1. Milloin olivat ensimmäiset olympiakisat (Kreikassa)?
2. Miksi nimitettiin kisojen välistä 4:n vuoden pituista aikaa?
3. Mitä kuului senaikaisten kisojen pentathloniin eli viisiotteluun?
4. Kenen toimesta alkoi olympiakisojen uudistaminen?
5. Milloin perustettiin kansainvälinen olympiakomitea?

Olympialaisissa lajeissa kisattiin myös Elisenvaaran maanviljelyskoululla. Kurkijokimuseon kuvakokoelmat.

Hartaus sunnuntaille
29.07.2012
9. sunnuntai helluntaista

Paljon kysymyksiä, mutta mistä vastauksia?

Minua hämmentävät viime aikojen uutiset Euroopasta ja sen lähialueilta. Mielessäni on monta vaikeaa kysymystä. Onko yhteinen eurooppalainen valuutta hyvä vai huono asia? Kääntävätkö mullistukset arabimaailmaa avoimempaan vai jyrkempään suuntaan? Ketä minun tulisi uskoa, kun puhutaan ilmastomuutoksen vakavuudesta?

Minulla ei ole vastausta näihin kysymyksiin omasta takaa. En tiedä, mistä oikeita vastauksia löytyy. Toivon ja rukoilen, että minua viisaammat pystyisivät vastaamaan puolestani. Tunnen itseni hyvin pieneksi ja voimattomaksi näiden ongelmien äärellä.

Olen huomannut, että viime aikoina on esiin noussut monenlaisia ennustajia. Jotkut lupaavat rauhaa ja vakuuttavat, että kaikki on hyvin. Toiset julistavat tuomiota ja maalaavat piruja seinille. Kumpia minun pitäisi kuunnella ja uskoa tässä tilanteessa? Tuntuu, että kummankin ryhmän ennusteet ovat joltain osin oikeita, mutta joltain osin myös väärä.

Vanhan Testamentin profeetat olivat oman aikansa ennustajia, jotka ottivat kantaa yhteiskunnallisiin ja poliittisiin tapahtumiin. He eivät kuitenkaan jatka meidän aikamme ennustajien työtä, sillä Raamatun profeetat puhuivat Jumalan nimissä. Heidän mukaansa tähdellisintä elämässä oli noudattaa Jumalan tahtoa ja turvata hänen apuunsa.

Maailmassa kaikki on muutoksen alasta. Mekin olemme osa tätä muutosta. Mullistusten keskellä on tärkeää, että voimme luottaa johonkin, joka on pysyvää. Jos kuulen Jumalaa ja elän niin kuin hän tahtoo minun elävän, olen oikealla tiellä. Elämäni on hyvällä ja kestäväällä perustalla, kun turvaudun Jumalan apuun ja tavoittelen rauhaa kaikkien kanssa.

Matti Peiponen

Pastori Matti Peiponen on tohtorikoulutettava Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa.

Tunnetko Kurkijoen murretta? Testaa taitosi! Vastaukset takasivulla.

1. Juosta tippasilla
2. Kaihailla
3. Kuurnahöylä
4. Letike
5. Loua, louta
6. Marnuta
7. Pehko
8. Reistata
9. Ryllätä
10. Tietellä

27.07. Herra on kuningas! Riemuitkoon maa, iloitkoot meren saaret ja rannat! Pilvi ja pineys ympäröi häntä, hänen istuintaan kannattavat vanhurskaus ja oikeus. Ps. 97:1-2

28.07. Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. 2 Kor. 3:17

29.07. Jeesus sanoo: ”Jokainen, joka kuulee nämä sanani ja tekee niiden mukaan, on kuin järkävä mies, joka rakensi talonsa kalliolle.” Matt. 7:24 Virsi 264:5 Ken täällä kuulee Jumalaa, se turvassa saa olla, ja horjumatta seistä saa sen talo kalliolla. Kun tuulispää ja rajusää käy päälle raivoissansa, ei horjuta se taloa, se kestää paikallansa.

30.07. Sinä tahdot sisimpääni totuuden - ilmoita siis minulle viisautesi! Ps. 51:8

31.07. Herra sanoo: ”Kääntykää vihdoon oikealle tielle ja tehkää hyvää, kohdelkaa aina oikeudenmukaisesti toisianne.” Jer. 7:5

01.08. Tavoitelkaa rauhaa kaikkien kanssa ja pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa. Hepr. 12:14

02.08. Herra, minun Jumalani, minä kerron sinun voimateoistasi ja julistan vanhurskauttasi, sinun, ainoan. Ps. 71:16

03.08. Vaikka jumalattomat rehottavat kuin ruoho, vaikka väärintekijät nyt kukoistavat, he tuhoutuvat, katoavat ikiajoiksi. Ps. 92:8

04.08. Katsokaa, ettei joukossanne ole ketään siveettömästi elävää tai maailmallista, sellaista kuin Esau, joka yhdestä keitosta myi esikoisuutensa. Hepr. 12:16

05.08. Jeesus sanoo: ”Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastamaan.” Luuk. 12:48 Virsi 519:1 On työni, Herra, lahjaasi, myös siitä tahdon kiittää. Suot kutsun tulla kylvämään ja toisten annat niittää. Ja kasvun siunaat, hedelmän, luot sadon ehtymättömän uuraiden käten työstä.

06.08. Herra, anna minulle ymmärrystä, tee sanasi mukaan! Ps. 119:169

07.08. Älä kiellä apuasi, jos toinen on avun tarpeessa ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää. Sananl. 3:27

08.08. Pitäkäämme huolta toinen toisestamme ja kannustakaamme toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin. Hepr. 10:24

09.08. Herra, sinä olet oikeamielinen, oikeat ovat sinun päätöksesi. Ps. 119:137

Muistoissa

Kurkijokelaisen ahke-ra avustaja Sylvi Kojo poistui keskuudestamme 18.6.2012. Tässä hänen tarinaansa muistelee tyttärentytär Minna Markkula.

Kalastajan tytär Kotatsaaresta

Kun mummoni, Sylvi Maria Kojo, o.s. Ovaska, syntyi Lumivaarassa, Kalksalon Kotatsaarella 20. marraskuuta 1919, oli itsenäinen Suomi vajaat kaksi vuotta vanha. Suomen ensimmäinen tasavallan presidentti K. J. Ståhlberg oli vannonut virkavalansa neljä kuukautta aikaisemmin. Sisällissodasta oli kulunut puolitoista vuotta ja nuori kansakunta oli kivuliaasti rakentamassa yhteistä tulevaisuutta.

Onneksi mummon kotiseudulla sisällissota ei ollut näkynyt millään tavalla, koska alueella ei ollut torppareita eikä tehtaita. Kaikki olivat tavallaan yhtä köyhiä, joten vastakkainasettelua ei ollut syntynyt. Näin myöskään sisällissodan jättämiä arpia ei tarvinnut parantaa.

Koko Kotatsaaresta ei ollut kuin kolmea taloa asukkaineen, myöhemmin sinne muutti neljäs perhe. Naapurisaarella oli puolitoistavuotta aikaisemmin syntynyt mummon isän puoleinen serkku Vappu.

Mummon isä Juho Ovaska oli kalastaja ja perheessä oli jo kolme poikaa, Eemil, Väinö ja Tauno. Elämä oli kalastajan perheessä ankaraa aherrusta päivästä toiseen eikä mitään nykyajan mukavuuksia ollut, ei edes sähköä.

Elettiin todellisessa omavaraisuudessa, kaikki oli tehtävä itse. Kauppaan oli pitkä matka, ei siellä myöskään ollut paljoa ostettavaa. Jos leipää ei osannut leipoa, ei sitä voinut myöskään oikein mistään rahallakaan hankkia.

Kasvun vuodet

Perhettä kohtasi suuri suru maaliskuussa 1922, kun äiti Elina, omaa sukuaan Kukko, korin reunoja siistiesään leikkasi peukaloonsa kohtalokkaan haavan, josta seurasi verenmyrkytys.

Bakteeri, joka olisi 25 vuotta myöhemmin voitu antibiooteilla helposti hoitaa, oli siihen aikaan tappava. Elina-äiti ei voinut lääkäriissäkäynnin jälkeen muuta tehdä kuin hyvästellä lapsensa ja miehensä. Viiden päivän päästä hän oli jo kuollut 37-vuoden iässä.

Koska Sylvi oli vasta vajaat kaksi ja puoli vuotta äidin kuollessa, lähetettiin hänet äidin vanhempien luokse Heinäsenmaan mummolaan hoidettavaksi. Siellä mummo Maria ja Ukko Simo Kukko huolehtivat pienen tytön tarpeista tätiä ja enojen avustuksella.

Veljet jäivät isän kanssa

Sylvi Maria Kojo

20.11.1919 – 18.6.2012

Sylvi Maria Kojo, os. Ovaska.

kotitaloon ja yrittivät selvitä parhaansa mukaan. Helpoa se ei ollut, koska ilman naista jäivät ns. naisten työt tekemättä ja niihin kuului myös leivän leipominen. Myöhemmin isä Juho meni naimisiin Sylvin kummitäidin Kristiinan kanssa ja tilanne vähän helpottui.

Heinäsenmaan mummo ja Ukko olivat syvästi uskovaisia. Raamattua luettiin lauantaisin ja sunnuntaisin ja myös virsiä veisattiin. Sieltä oli lähtöisin mummon syvä usko Jumalaan ja Jeesukseen, mikä kantoi häntä koko hänen elämänsä ajan. Jeesukseen hän aina turvautui elämän koettelemuksissa ja koki myös saavansa apua ja siunausta hädässään.

Mummo palasi kotiin yhdeksänvuotiaana aloittaessaan kansakoulun. Sitä hän kävi neljä vuotta.

Hän opiskeli sen jälkeen neljä kuukautta Viipurin talousammattikoulussa, mutta sitten oli palattava huonokuntoista isää hoitamaan, kuten tapana silloin oli. Tyttöjen koulunkäyntiä ei pidetty niin tärkeänä kuin kodista ja perheenjäsenistä huolehtimista.

Mummo tapasi ukkini Johannes Kojon ja avioitui tämän kanssa 17-vuotiaana elokuussa 1937. He asettuivat Kojon taloon Vätikän kylään Kurkijoelle.

Seuraavan vuoden toukuussa syntyi ensimmäinen lapsi Irma ja puolentoista vuoden päästä toinen tytär Irja.

Raskas sota-aika

Sillä aikaa Suomi oli jo joutunut suuravaltojen pelinapulaksi Hitlerin halutessa

laajentaa elintilaansa itään ja Stalinin hakiessa puskurialueita lännestä.

Neuvostoliitto hyökkäsi Suomeen 30. marraskuuta 1939, kun Irja-vauva oli kolmen viikon ikäinen ja mummo juuri täyttänyt 20 vuotta. Näin mummon perhe tuli vedetyksi maailman historian myrskyihin taval-la, joka muutti koko perheen tulevaisuuden suunnitelmat ja haaveet lopullisesti.

Talvisodan loppuminen 105 päivää myöhemmin ja raskaiden rauhanehtojen allekirjoittaminen tarkoitti, että mummokin joutui perheineen lähtemään kotitalostaan 29 asteen pakaseen kohti tuntematonta Sisä-Suomea.

Ukki oli tullut Vätikkään kertomaan illalla 12.3.1940, että evakuointi käsky oli annettu, vaikka varsinainen rauhan solmiminen ja rauhanehdot tulivat kaikkien tietoon vasta seuraavana päivänä. Aamulla oli oltava valmis lähtöön kahden pienen lapsen kanssa vailla mitään tietoa määränpästä.

Oli se varmasti rankkaa 20-vuotiaalle, nuorelle äidille, mutta muutakaan vaihtoehtoa ei ollut. Niin mummo pakkasi välttämättömimmät tavarat kylmänä pakkasyönä, ja jätti taakseen koko siihenastisen elämänsä, kuten kuka tahansa sotapolkainen silloin ja vielä tänäkin päivänä.

Välirauhan aikana perhe ohjattiin ensin Rantasalmelle, sitten Viitasaarelle ja lopuksi Vampulaan. Vastanotto ei kaikissa paikoissa ollut kovin ystävällinen, mutta toimeen silti tultiin ja elämän oli jatkuttava.

Jatkosota alkoi kesäkuus-

sa 1941 ja kun Suomen joukot saivat nopeasti vallattua entiset alueet Karjalassa, toiveet kotiinpaluusta kasvoivat.

Heinäkuussa tuli kuitenkin suru-uutinen. Veli Väinö oli kuollut. Oma ase oli marssilla lauennut vahingossa, varmistin oli jäänyt laittamatta päälle ja luoti oli ollut kuolettava. Väinön ainoa lapsi Ritva oli silloin yksivuotias.

Surussa auttoi kuitenkin tieto, että kohta päästäisiin takaisin kotiin. Mummo lähtikin lokakuussa yksin laittamaan vanhaa kotitaloa kuntoon perhettä varten.

Se ei ollut mitään heikkohermoisen hommaa, kun Vätikän kylässä asui silloin vain yksi toinen suomalainen, vanha mies, ja tiedettiin, että myös venäläisiä liikkui alueella. Mutta meidän mummo ei vähästä säikähtänyt, koti oli saatava kuntoon.

Marraskuussa mummo ja työtöt pääsivät takaisin Karjalaan. Irja oli vielä sen verran pieni, ettei asiaa kunnolla ymmärtänyt, mutta Irma kolme ja puolivuotiaana jo ymmärsi, mikä ero oli olla omassa kodissa ja saada tehdä niin kuin mieli teki ja syödä vielä omien pensaiden marjatkin - tosin sitä piti odottaa seuraavaan kesään.

Ukki oli sekä talvisodan, välirauhan, että jatkosodan aikana hoitamassa kotirintaman asioita, ruokahuoltoa, evakuoitua ym. ja oli siksi paljon pois kotoa. Mummolle oli varmasti rankkaa hoitaa yksin sekä naisten että miesten työt, mutta onni siitä, että oltiin taas omassa kodissa, helpotti taakkaa.

Syksyllä 1942 tuli taas suru-uutisia, kun tieto Eemilin kuolemasta tuli. Hän hukkuu kalastusmatkalla Laatokalla, ilmeisesti verkkoja kokeillessaan. Eemililtä jäi kolme lasta, Riitta, Kirsti ja Risto, neljäs lapsi Simo syntyi pari kuukautta kuoleman jälkeen.

Nyt oli jäljellä enää yksi rakkaista veljistä, Tauno, jonka mummo sai onneksi pitää vanhuuteen saakka. Taunolle syntyi kuusi lasta, Leena, Eeva, Maija, Jussi, Matti ja Ulla ja heidän kanssaan mummon lapset viettivät myöhemmin monet hauskat lomat Punkasalmella.

Syyskuussa 1943 syntyi Asko ja nyt oli perheen lapsiluku täynnä. Sota-onni kuitenkin kääntyi 1944 vuoden alussa ja juhanuksena jumalanpalveluksen jälkeen annettiin käsky lähteä taas ja jättää kotitalo ja elämä Karjalassa taakseen.

Evakossa Savonlinnassa ja oma koti Vantaalta

Katkeraa se varmasti on ollut, jo toisen kerran pakata tavarat ja lähteä nyt kolmen pienen lapsen kanssa etsimään uutta kotia ja

Jatkuu sivulla 11

Osanottoon

Kurkijoki-
adressi

4 erilaista: kirkko, vanha
maisemakuva, värillinen
maisemakuva, kulleroita

Hinta: 8 € saatavissa toimituksesta

Uusi erä! Koot S-XXL

KURKIJOKI t-paidat

NYT MYÖS MUSTANA!

15 €

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551 tai 050 521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Pia Hiitolan Nehvolassa vuonna 2010.

Pia Ketola

– käsityöperinteen taitaja

Kuka olet?

Olen Pia Ketola ja asun mieheni kanssa Espoossa. Kirjoittelen serkkuni kanssa Hiitolainen kästyökori-palstaa Kurkijokelaiseen.

Millaista työtä teet/ olet tehnyt?

Opiskelin tietojenkäsittelyoppia Turun yliopistossa ja toimin nykyään projektipäällikkönä IT-alalla.

Oletko mukana kurkijokelaisten/hiitolaisten toiminnassa? Jos olet, niin mitä teet?

Kuulun Hiitolan pitäjaseuraan ja olen mukana naistoimikunnassa erityisesti käsitöiden parissa.

Mitä harrastat?

Käsityöt ovat lempiharrastukseni. Se on mukavaa ja konkreettista vastapainoa työlleni. Kudon, kehrään

lankaa ja värjään lankoja kasviväreillä. Näiden lisäksi erilaiset perinne käsityöt kiinnostavat. Käsitöiden lisäksi harrastan puutarhahoitoa, golfia, aerobickia ja luen kirjoja.

Mistä olet kotoisin?

Olen kotoisin Satakunnasta, josta olen pikku hiljaa valunut rannikkoa pitkin ensin Turkuun opiskelemaan ja sitten töiden perässä pääkaupunkiseudulle.

Tunnetko sukujuuresi? Missä ne ovat?

Juureni ovat sekoitus Suomen äärilaitoja. Äitini puolelta juureni ovat Karjalasta ja isäni puolelta Satakunnasta. Äitini Terttu Ketola (os. Tattari) on kotoisin Hiitolan Nehvolassa, mummoni Lydia Tattari (os. Inkinen) Kurkijoen Riekkalasta ja isäni Kauko

Ketola on kotoisin Porista.

Oletko käynyt kotiseutumatkailuilla?

Kävin ensimmäistä kertaa Hiitolan pitäjaseuran kotiseutumatkalla vuonna 2002 ja vuodesta 2006 lähtien olen käynyt joka vuosi. Meitä on vaihteleva joukko äitejä, tätejä, serkuksia ja ”naapureita” mukana matkoilla, joissa tunnelma on aina mahtava. Matkoilla olemme käyneet myös Valamon ja Konevitsan luostareissa, Viipurissa ja Pietarissa.

Kerro joku muistosi sieltä.

Ihan ensimmäisellä matkallani 2002 kävimme mummoni synnyinpaikalla Kurkijoen Riekkalassa. Siellä talon raunioiden lähellä kasvoi viinimarjapensas, joka oli siellä kasvanut itseksensä lähes 60 vuotta. Se yksinäinen viinimarjapensas jäi lähtemättömästi mieleeni. Vuonna 2011 kävimme samalla paikalla, ja siellä se viinimarjapensas yhä jatkoi kasvuaan. Vaikka taloja ei monessakaan paikassa näy, näkyy vanhoja omenapuita, syreenejä ja kukkia siellä täällä kertomassa vanhoista asuinpaikoista.

Kurkijokelainen aloittaa uuden palstan, jossa tutustutaan kiinnostaviin kurkijokelais- ja hiitolaistaustaisiin henkilöihin sekä Kurkijokelaisen tekijöihin eli henkilöihin, jotka ovat kirjoittaneet tai toimittaneet kuvia lehteen. Tässä Karjalan liiton käsityökilpailussa palkittu Pia Ketola kertoo itsestään.

Onnellinen lapsuusmuistosi?

Lähtemättömästi mieleeni ovat painuneet lapsuuden kiireettömät kesäpäivät, ei aikataulua, ei kiirettä eikä huolta huomisesta. Tavalista onnellista elämää.

Miten koet karjalaisuuttesi? Onko karjalaisuus vaikuttanut elämääsi, jos, niin miten?

Karjalaisuus on minulle ennen kaikkea yhteisöllisyyttä, jota voi kokea esimerkiksi kotiseutumatkoilla ja pitäjäjuhlilla. Se on myös tietoisuus siitä, kuinka ihmiset voivat selvitä hyvinkin vaikeista asioista ja rakentaa elämänsä uudelleen uusista lähtökohdista oman yhteisön tuella ja positiivisella elämänasenteella..

Mitkä ovat tärkeimmät asiat elämässäsi?

Tärkeimmät asiat elämässäni ovat perhe, ystävät, työ ja terveys.

Luetko Kurkijokelaista?

Luen Kurkijokelaista aina käydessäni äitini luona. Lehdet ovat siellä valmiina odottamassa.

Tattarlaisten kotiseutumatkailun 20-vuotisjuhlanviettoa Hiitolan Nehvolassa 2011.

Pirjo Kopran 60-vuotissyntymäpäivien juhlintaa Raija Laaksosen soittaessa huuliharpulla kaksi pientä elefanttia vuonna 2009.

Pia Ketola ja voitokkaat kirjoneulekintaat

Onnittelut menestyksestä!

Karjalan Liiton naistoimikunta käynnisti talvella käsityökilpailun. Sarjoja oli monia, niistä mainittakoon mm. kirjoneulekintaat ja kinnasneulakintaat, joihin molempiin seurastamme lähti kilpailutoita.

Oli luonnollista että Hiitolan Pitäjaseura innostui asiasta. Olimmehan juuri lähiaikoina järjestäneet monia perinneneuleiltoja, joissa näiden molempien kintaiden valmistaminen oli ollut juuri pääosissa.

Varmasti Karjalan Liiton

naistoimikunta sai vastaanottaa toinen toistaan upeampia ”ympär Suomee” tulleita kilpailutoita.

Lahdessa Karjalaisissa Kesäjuhlissa näyttelyssä sai ihailla esillä olleiden kilpailutoiden parhaimmistoa.

Käsityöiltoissamme ohjaajana toiminut seuramme jäsen Pia Ketola osallistui myös kilpailuun hienolla menestyksellä sijoittuen kirjoneulekintaallaan sarjassaan toiseksi.

Tämä oli mukava tieto koko seurallemme. Iloisina

ja ylpeinä saavutuksestasi toivotamme upeiden erilaisten käsitöiden osajalle Pialle paljon onnea.

*Teksti ja kuva:
Raija Laaksosen.*

Hiitolan Pitäjaseuran naistoimikunta muisti Piaa hienolla pellavakassilla, jossa hänelle on haastetta kuvan virkatuissa bikineissä. Ehkäpä saamme jo ensi kesäksi ihan oman Hiitola-bikinin ohjeet.

Mitkä ovat lehden kiinnostavimmat jutut?

Kiinnostavia ovat jutut Hiitolasta, mutta myös vanhat valokuvat ja tarinat entisajoista kiehtovat. Ja toki aina on kiva lukea Hiitolainen kästyökori –palstaa, ja nähdä, kuinka lähetetystä aineistosta on taitettua hieno artikkeli kasaan.

Miten haluaisit kehittää lehteä? Juttuaiheita yms.?

Tarinat entisistä tavoista, ruoista ja perinteestä olisivat kiinnostavia. Myös kuvakokoelmat eri aihepiireistä esim. juhlamuoti, heinätyöt, häät olisivat kiinnostavia.

Miten olet siirtänyt tai haluaisit siirtää karjalaista perinnettä eteenpäin? Mikä perinne kiinnostaa sinua?

Omalta osaltani karjalaiset käsityöt ovat sydäntä lähellä. Olen tehnyt muutama Suomeen Kansallismuseosta löytämiini hiitolaisiin käsitöihin ohjeita, joita olen julkaissut Kurkijokelaisessa Hiitolainen kästyökori –palstalla. Pyrimme myös serkkuni Pirjo Kopran kanssa löytämään eri kirjoista viitteitä hiitolaisiin käsitöihin. Jos hiitolaiset käsityöt loppuvat, aina voi jatkaa kurkijokelaisista käsitöistä, onhan mummoni sieltä kotoisin.

Hiitolan pitäjäseuran naistoimikunnan käsityö-illoissa olemme opetelleet neulomaan Hiitola-sukkaa ja Hiitola-myssyä sekä neulakinnastekniikkaa. Karjalaiset kirjoittavat laaja käsityöalue, johon toivottavasti jossain vaiheessa ehdin tutustua. Myös nytyntien teko kiinnostaa.

Olemme serkkuni kanssa koonneet sukumme historiaa kokoon, koostamalla äitiemme ja tättiemme kirjoituksista kaksi kirjaa. Toinen kertoo Tattarin sisarusarjan elämästä Nehvolassa, evakkomatkan aikana sekä lapsuudesta Leineperissä. Toiseen kirjaan koostettiin kotiseutumatkien tarinoita, joista aika monet on julkaistu Kurkijokelaisessa.

Kiitos Pia!

*Haastattelu:
Helena Sulavuori
Kuvat: Pia Ketola
ja Pirjo Kopra*

Pieniä tarinoita Hiitolasta

Keväisellä Hiitola-säätiön leirillä oli osallistujina myös nuorempaa polvea. Siellä patisteltiin kirjaamaan muistiin kerrottuja juttuja. Sainkin Riitta Tuomolalta muutaman Äidiltään kuulun mukavan pikku tarinan. Terveisin Raija Laaksonen.

Juoppo kukko

Täällä maalla ollessa äitini Taava Tuomolan (o.s. Mecklin) kotona Leineperissä sattui ”hauska” tapaus. Äitini veli Pauli Mecklin oli saanut päähänsä juottaa talon kukko juovuksien.

Pauli oli kastanut pullan-paloja votkaan ja syöttänyt niitä kukolle, jolle ne tuntuivat hyvin maistuvan.

Kukko oli vähän ajan kuluessa humalassa ja huojui puolelta toiselle kiviäidalla toinen siipi harallaan maata viistäen. Välillä se yritti kiekua, mutta toimitus jäi heikonlaiseksi. Kuku-kuu-ku-uu-uu.

Tarina ei kerro miten kukko selvisi krapulasta jos se sellaisen ylipäänsä koki. Kokeilu jäi kuitenkin ainutkertaiseksi.

Painipaita

Äitini Taava Tuomola (o.s. Mecklin) kertoi hauskan tapauksen heidän Leineperin ajaltaan. Äidilläni oli Pauli-niminen veli ja äitini vanhemmalla sisarella Toinilla (aviol. Pitkänen) on Pauli-niminen poika.

Tämä Pikku-Pauli vietti useita kesiä mummolassaan Otto ja Jenny Mecklinin luona. Pikku-Paulia keuhuttiin hyvin voimakkaaksi, josta hän oli erityisen ylpeä. Häntä nimitettiin myös Jyräpökyksi ilmeisesti siksi koska hän oli melko tanakka.

Talon naisilla oli moneillaan kanan lopetus ja Pikku-Pauli tuli seuraamaan toimitusta. Naiset poistivat

höyhenet ja kanan nahan ja sanoivat Pikku-Paulille, että vie tämä nahka Pauli-enolle niin hän tekee siitä sinulle painipaidan.

Pikku-Pauli lähti tomerasti kanannahka kainalossa ja esitti asian Pauli-enolle.

Pauli-eno vastasi, että nyt ne naiset ovat juksanneet sinua. Ei kanannahasta mitään painipaitaa voi tehdä. Pikku-Pauli oli kovin pettynyt.

Pikku-Paulista ei tullut painijaa, mutta tapaus on jäänyt elävänä hänenkin mieleensä. Nyt sille, mikä ennen kirpasi, voi jo hymyillä.

Kotoalähtö

Lapsille karjalasta lähtö saattoi tuntua jännittävältä ja aiheuttaa kaikenlaisia päähänpistoja. Äitini Taava Mecklin kertoi, että kun lähtö tuli, lapset asettivat kenkiä jonoon talon rappusilta pihan poikki ikäänkuin askelina ja lähdön merkinä.

Lähdön tullessa Otto Mecklin jäi äitini Taava Mecklinin kanssa viimeiseksi kotiin muiden jo menettyä. Lähdettäessä Otto-isä sanoi äidilleni, että käypäs vielä hakemassa varastosta lapio matkaan. Äitini kääntyi takaisin ja lapion haettuaan hän päätti käydä vielä sisällä talossa. Talon pöydällä oli ikoni ja paperi, johon oli kirjoitettu: Jumala siunaa kotimme.

Maailmalla

Kun karjalaiset olivat asettuneet Pohjanmaalle talon emäntä oli sanonut: jos minulle olisi käynyt noin, että olisin menettänyt kaiken, olisin vetänyt itseni hirteen. Karjalaisäiti vastasi: niihä miekii oisin tehnt, mut ku ei jäant ees sitä köyepätkää, et oisin saant ihtein hirtee vettä.

Riitta Tuomola

Vanhoja kuvia Hiitolasta

Pekolahden ”pässi” Haukkavaaran lastauspaikalla v.1922

Jouhkin kauppa asemalla v.1930

Rautatievirkailijain asuntokasarmi v. 1937

Sahakosken sähkölaitos v. 1920

Pekka Kyytisen POSTIKORTIT

Hinta 1 €/kpl
+ postituskulut
Tilaa
toimituksesta

Talvikuvia: • *Pieni hiihtäjä* • *Joulupuu* • *Rekiajelu*. Kesäkuvat: • *KevätkirKKo* • *Kesänuotalla* • *Aitan ovella* • *Rantavaja Laatokalla* • *Elopellolla*

Uudisrakennuksia Hannukaisten entisillä asuinpaikoilla. Keskellä kuvaa olevan vanhan kivijalan sisään on kesän 2011 matkan jälkeen rakennettu uusi loma-asunto.

Päivi Aho äitinsä entisellä kotipaikalla. Taustalla Mikko Hanhilampi.

Hannukaiset esivanhempiensa kotimaisemissa 7. – 10.6.2012

Hannukaisten sukuseuran pienehkö, mutta sukuperinnöstään sitäkin kiinnostuneempi joukko suuntasi kulkunsa kohti Hiitolaa heti kesäkuun 7.päivän ensi minuuteilla. Ensimmäiset nousivat Keskimatkat Oy:n bussiin Porin Söörmarkussa heti puolilta öin, seuraavat Kankaanpään Nii-nisalossa ja joukko saatiin kokoon Lahdessa viimeisten matkalaisten saavuttua Lahden linja-autoasemalle Pihtiputaan Muurasjärveltä.

Tällä kertaa olimme onnekkaita, sillä joukosamme oli kolme (3) ensikertalaista. Erityisen iloisia olimme saatuamme mukaan 11-vuotiaan Kasper Sjöbergin Vaasasta. Toivottavasti Kasperin innoittamina muitakin nuoria lähtee tulevaisuudessa tutustumaan niihin seutuihin, joissa heidän isotai isoisovanhempansa ovat syntyneet ja eläneet.

Viel' on Viipuri

Aikaisemmin meillä on aina ollut tavaton kiire päästä varsinaisille ”kotiseuduillemme”, mutta nyt pysähdyimme vajaan vuorokaudeksi Viipuriin.

Vanha suomalainen, mutta samalla hyvin kansainvälinen kaupunki on jäänyt valitettavasti melko vieraaksi. Useimmiten olemme pysähtyneet kaupunkiin vain lyhyeksi aikaa torilla ja kaupahallissa käyntiä varten.

Nyt teimme bussilla opastetun kierroksen kaupungilla ja ruokailun jälkeen meillä oli mahdollisuus tutustua kaupunkiin pidemmällä ajalla. Kirjoittajakin kävi vasta nyt ensi kerran Viipurin linnassa, jonka tornista oli hyvät näköalat kaupunkiin ja sen ympäristöön. Avartavaa oli myös kävellä rauhassa laajempi kierros kaupungilla.

Kuten matkassamme ollut pikkuserkkuni, tohtori

ja akatemialehtori, totesi, Viipuri on rakennushistorialliselta arvoltaan rikas kaupunki. Rakennuskanta on säilynyt sotien tuhoista huolimatta hyvin alkuperäisenä. Nykyisessä Suomessa ei ole yhtään näin hyvin ja laajasti rakennushistoriaansa säilyttäneitä kaupunkeja.

Ongelmana on tietysti rakennusten huono kunto, sillä kaupungin nykyiset vallanpitäjät ovat laiminlyöneet vuosikymmenien ajan rakennusten kunnossapidon. Mutta paljon olisi vielä pelastettavissa tulevien sukupolvien ihailtavaksi. Toki aivan viime vuosina kaupunkikuvassa on tapahtunut myönteistä kehitystä.

Matka Kilpolan saarelle

Perjantaina 8.6. aamulla jätimme Viipurin ja suuntasimme kulkumme esivanhempiemme maille Hiitolan.

Kotiseutuun tutustumisen kannalta oli erinomainen asia, että majoituksemme oli lähes keskellä Hiitolaa Lambushkassa Alasjärven luoteispuolella, mistä meillä oli suhteellisen lyhyet matkat tutustumiskohteisiimme.

Majoittumisen jälkeen puimme retkivaatteet päälle ja lähdimme kohti meidän kaikkien matkalaisten esivanhempien alkuperäistä elinympäristöä, Kilpolan saarta kohti. Välillä näytti siltä, että matkamme päättyisi jo Paksujalkaan Pietari – Sortavala-valtatien rakennustyömaan aiheuttamien tievaurioiden takia, mutta pikkubussimme oli riittävän ketterä röykkyisellä tieosuudella ja selvisimme hankalista paikoista.

Pääsimme bussilla yli Uitonsalmen sillan ja aina Varjuksen talolle saakka, missä jalkauduimme ja lähdimme tarpomaan jalan yhden välietapin kautta kohti sukuhaaramme vuosisatai-

sia asuinalueita Kilpolansalmen rannalla.

Saaren luoteisosassa sijaitsevaan Haapalahden kylään on viime vuosien aikana rakennettu lukuisia rahakkaiden pietarilaisten loma-asuntoja ja vähitellen rakentaminen näyttää laajentuvan itään Tounaaseen ja myös kohti saaren eteläosaa. Tämä on meidän näkökulmastamme tietysti valitettava seikka, mutta meillä lähän ei ole mahdollisuutta puuttua kehityksen kulkuun. Ainoa toivomme on se, että meillä säilyy tulevaisuudessakin mahdollisuus vierailla vapaasti alueella, jonka tunnemme kotiseuduksemme.

Suvun alkukoteja

Ensimmäinen varsinainen pysähdyspaikkamme matkalla Kilpolansalmelle oli n. 350 metriä Tounaan risteuksen eteläpuolella, jossa on sijainnut matkakumppanimme Päivi Ahon äidin Hellin (o.s. Hannukainen) synnyinpaikka.

Päivin isovanhemmat Toivo ja Hilja Hannukainen olivat viljelleet täällä kotitilaansa ennen evakkoon

joutumistaan. Toivo oli tosin lähtöisin Kilpolansalmen rannalta, mutta perhe oli myöhemmin muuttanut pohjoisemmaksi.

Rakennuksista ovat jäljellä vain kivijalat. Niiden lisäksi entisistä asujista muistuttavat marja- ja ruusupensaat. Hetki oli nostalginen niin Päiville kuin meille muillekin. Täällä olivat sukuhaaramme jäsenet eläneet rauhallista elämäänsä ennen kuin heidät häädettiin väkivalloin kodistaan.

Vielä vuosikymmenien kuluttuakin on koettua epäoikeudenmukaisuutta vaikea hyväksyä. Paikalla käynti dokumentoitiin lukuisin kuvin useisiin kameroihin ja Arto Hannukaisen videokameran muistikortille.

Tämän jälkeen jatkoimme matkaa ja seuraava pysähdyspaikkamme olivat monen sukumme jäsenen entinen opinahjon, Kilpolan koulun (rakennettu v. 1911) perustukset.

Koulu kiinnosti etenkin ryhmämme kasvatuslehtijöitä, tohtori Jan Sjöbergiä ja luokanopettajana työskentelevää Päivi Ahoa,

jonka isoisä Toivo Hannukainen on ollut koulun ensimmäisiä oppilaita. Neuvostoaikana rakennus siirrettiin mantereen puolelle Laurolaan, missä se toimi edelleen kouluna.

Koulun perustuksilta oli vielä jäljellä runsas kilometri matkaa Kilpolansalmen rantamaisemiin. Ennen rantaan menoa poikkesimme Toivo Hannukaisen synnyinkodin, Peltolan, paikalla. Sitten siirryimme Kilpolansalmen rantaan ja koimme ikävän yllätyksen.

Tiesimme jo etukäteen, että rannassa on yksi uusi rakennus. Nyt sinne oli kuitenkin tullut viime kesän käyntimme jälkeen toinen rakennus, joka oli rakennettu vanhan karjasuojan kivijalan sisään.

Mieliimme hiipi pelko, että tulevaisuudessa emme ehkä enää pääsisikään käymään täällä sukuhaaramme ”pyhimässä” paikassa. Uusia asukkaita ei paikalla näkynyt ja niin saimme mennä vapaasti vanhan lehtikuusiainan sivua rantakalliolle.

Saimme haistella Laatokan tuulia, nauttia kauniis-

ta maisemasta ja istua kalliolla, jolla olivat astelleet esivanhempiemme lukuisat jalat 1600-luvulta saakka. Päiviä lukuun ottamatta, meidän muiden yhteinen isoisämme tai isoisoisämme Topias Hannukainen oli syntynyt täällä, mutta oli avioituttuaan muuttanut mantereelle.

Tässä luonnonkauniissa paikassa olemme usein pitäneet taukoa ja nauttineet eväitä, niin teimme nytkin ennen lähtöä paluumatkalle.

Rajavyöhykkeellä

Lauantaina 9.6. valmistauduimme lähtemään Venäjän nykyisellä rajavyöhykkeellä sijaitseviin Topias Hannukaisen ja hänen jälkeläistensä sotia edeltäneille asunsijoille.

Ilmassa oli pientä jännityksen aiheuttamaa värinää. Monen mieltä askarrutti kysymys, päästäisiinkö vartio paikasta läpi vai pysyisikö puomi alhaalla. Matkan järjestäjän hankkimat luvat olivat kuitenkin kunnossa ja pääsimme vaivatta läpi. Ensimmäinen etappi oli ohitettu.

Evästäuko perinteisellä paikalla Kilpolansalmen rantakalliolla

Matkalaiset yhteiskuvassa Lambushkan terassilla ennen kotiin lähtöä. Kuvassa vasemmalta lukien Arto Hannukainen, Bertel Österberg, Marjatta Kolehmainen, Raimo Hannukainen, Heikki Kolehmainen, Päivi Aho, Eeva Österberg, Jan Sjöberg, Anne Hannukainen, Sinikka Hannukainen, Oiva Hannukainen, Kasper Sjöberg, Marjatta Vaara, Mikko Hanhila ja Kaj Sjöberg.

Ajoimme entisen Karjalan Työlaitoksen alueelle, jossa jalkauduimme ja lähdimme kävelemään rakennusten lomitse kohti Kokkolanjokea. Totesimme, että keskellä suurta peltoaukeaa aikaisemmin maamerkkinä seisonut suuri lato oli romahtanut maahan viime talven aikana.

Jatkoimme matkaa Tiina (os. Hannukainen) ja Akseli Runosen entiselle asuinpaikalle. Tähän mummonsa ja isomummonsa kotipaikkaan pääsivät ensikertaa tutustumaan Tiinan tyttären poika Jan Sjöberg ja Janin veljen Kaj'n 11-vuotias Kasperpoika. Tiinan ja Akselin muut jälkeläiset olivat jo paikalla useita kertoja vierailleita "veteraaneja". Siitä huolimatta paikalla halutaan käydä aina yhä uudestaan muistelemassa rakasta Tiinamummoa.

Kävimme myös tutustumassa Sjöbergin veljesten Tyyne-äidin lapsuuden aikaiseen leikkipaikkaan (suuri kivi) n. 100 metrin päässä talon paikasta.

Matkamuistoja tutuilta paikoilta

Tämän jälkeen jatkoimme matkaa kohti Topias ja Anna Hannukaisen entistä asuinpaikkaa lähellä Kokkolanjokea. Matkasimme hieman kiertotietä, koska tiesimme matkalla olevan runsaasti vajaan parin vuoden takaisen myrskyn kaatamia puita. Pääsimme perille suhteellisen kivuttomasti.

Paikka oli uusi Topiaksen jälkeläisistä siskolleni Marjatta Vaaralle sekä Jan ja Kasper Sjöbergille. Myös 3.serkkuni Päivi Aho oli mukana ensi kertaa näissä maisemissa. Me muut olimme käyneet täällä jo lukuisia kertoja ja, jos Luoja suo, tulemme myös tulevaisuudessa käymään.

Valitettavasti suuri peltoaukea metsittyä uhkaavaa vauhtia, koska peltoja ei ole viljelty tai laidunnettu pitkiin aikoihin. Kävimme myös Kokkolanjoen rannassa toteamassa, että entisessä kalaisassa joessa virtaa nykyisin harmaa, savensekainen vesi.

Palattuamme Kokkolan-

joelta nautimme kuljettajamme Markus Keskisen tarjoamat retkikahvit työlaitoksen piha-alueella.

Seuraavaksi palasimme hieman takaisin päin Hömmön entisen koulun raunioille. Mm. äitini, hänen sisarusensa ja serkkujensa entinen opinahojo on purettu muutama vuosi sitten uuden koulun valmistuttua työlaitoksen entisen hallintorakennuksen viereen.

Otimme muutamia kuvia myöhempää käyttöä varten ja lähdimme sen jälkeen kohti Arto Hannukaisen Toivon (eri Toivo kuin edellä) synnyinpaikkaa, jossa emme oleet käyneet moniin vuosiin.

Reitti oli kuitenkin suhteellisen hyvin muistissa. Matkalla poikkesimme myös Arton mummon veljen kotipaikalla. Loppumatkalla oli ongelmia, sillä kaatuneet puut vaikeuttivat kulkuamme. Väistellesämme kaatuneita puita löysimme paikallisten asukkaiden käyttämän polun, joka helpotti kulkuamme, varsinkin paluumatkalla. Pienen haparoinnin jälkeen Toivon synnyinmökkin paikka löytyi.

Arto otti paikalta kotiin tuotavaksi muistoksi leivinuunin suuluukun kehyksen. Mökin lähellä sijainneen suuren kiven juureen oli aikaisemmilla käynneillä taltiointu tiiviiseen muovirasiaan ja minigrip-pussiin suojattu ja tilan "omistusoikeudesta" kertovia asiakirjoja, joiden todettiin edelleen olevan lukukelpoisia.

Kameroihin tallennettiin jälleen runsas kuvasato. Samoin Arton videokameraan taltiointu monta minuuttia historiallista hetkeä kuvaavaa dataa.

Sitten olikin jo edessä paluumatka Hömmön koulun maisemiin. Ennen lähtöä Hömmöstä soitettiin koti-Suomeen monet puhelut, sillä paikasta on mahdollista päästä suoraan Suomen matkapuhelinverkkoon.

Sukupolvien kummut

Karsittuamme hieman alkuperäistä suunnitelmaamme rajavyöhykkeellä jäi meille vielä aikaa käydä ennen päivällistä sekä Linnavuorella että hautausmaalla. Mo-

lemmat paikat ovat tärkeitä käyntikohteita jokaisella Hiitolan matkallamme ja varsinkin nyt, kun meillä oli mukana ensi kertaa Hiitolassa vierailevia henkilöitä.

Linnavuorelta on hyvät näköalot nykyisen Hiitolan keskustan lähiympäristöön, mikä auttaa hahmottamaan kokonaisuutta. Hautausmaa on aina tärkeä hiljentyminenpaikka. Sinne ovat haudatut esivanhempamme satojen vuosien ajan, sillä sukumme tunnettu historia Hiitolassa ulottuu aina 1500-luvun loppulle saakka.

Yhtään pystyssä olevaa sukumme jäsenten hautaustomerkkiä ei ole enää löydettävissä. Viinasten sukuhaudan muistomerkistä löytyy kuitenkin Katri o.s. Hannukaisen nimi. Vaalimme kuitenkin kaadettuna löydettyä Kilpolan kauppias-Hannukaisten hautakiveä ja kahta katkaistua rautaristiä, joiden toivomme päätyvän suunnitteilla olevaan muistolehtoon Hiitolan hävitetyn kirkon perustuksille.

Kotiseutumatka yhdistää

Sunnuntaina 10.6. aamulla lähdimme paluumatkalle kohti Suomea. Matkastamme ja sen aikana käydyistä keskusteluista olisi paljon kirjoitettavaa, mutta tarinasta tulisi liian pitkä ainakin lehdissä julkaistavaksi.

Matka syvensi taas sille osallistuneiden sukulaisten yhteenkuuluvaisuuden tunnetta. Joka toinen vuosi järjestettävien suukokousten ja -juhlien ohella yhteiset kotiseutumatkat ovat tärkeitä tapaamismahdollisuuksia. Monet meistä asuvat niin kaukana toisistaan, että tapaamiset ja yhdessäolon hetket ovat käytännön syistä harvinaisia. Siksi me toivomme, että yhä useampi sukuseuran jäsen osallistuisi matkoille.

Esivanhempien synnyinpaikkoihin tutustuminen syventää tietämystä omasta sukhistoriasta ja sitoo vanhempien, isovanhempien ja muiden Karjalassa synty-

Kasper (edessä), Kaj ja Jan (oikealla) Sjöberg Tiina ja Akseli Runosen entisen kodin paikalla.

neiden henkilöiden kertomat tarinat konkreettisiin paikkoihin. Paikoilla on tärkeä välittäjän rooli.

Sukuseuran puheenjohtajana toivon, että mahdollisimman moni lähtisi mukaan kotiseutumatkoille vielä nyt, kun meillä on luovutetussa Karjalassa syntyneitä isä, äitejä, isovanhempia ja muita sukujemme jäseniä keskuudessamme. Tällä tavalla meillä on mahdol-

lisuus osoittaa kunnioitusta omia rakkaitamme sekä heidän meille välittämäänsä henkistä ja kulttuurista perintöä kohtaan.

Kaikkia matkalle osallistuneita ja matkan järjestäjää kiittäen

Raimo Hannukainen,
sukuseuran puheenjohtaja
kuvat:
Raimo Hannukainen.

Arto Hannukaisen (kuvassa oikealla kamera kädessä) Toivo-isän kotimökin paikka on löytynyt.

Lepotauko Topias ja Anna Hannukaisen entisellä asuinpaikalla.

Anja Karlsson muistelee

Lapsuuden iloja ja pelkoja sota-ajan Hiitolassa

Olin silloin kymmenvuotias, kun tammi-kuun alkupäivinä palasimme kotiin Hiitolan Nehvolaan. Isäni äiti Marimummo oli mennyt Nehvolaan jo syksyllä 1941 ja oli meitä vastaanottamassa.

Kotiin mennessämme veimme mukamme perunoita ja tiinullisen suolattua lihaa. Olihan ruokatilanne silloin erittäin huono. Talvella oli kauppa vain asemaseudulla. Keväämmällä avattiin kauppa entisessä paikassaan Uitonsalmella.

Elämä jatkuu

Koti oli asuttavassa kunnossa. Navetassa oli yksi lehmä, Leikki nimeltään. Oli suuri juhlapäivä, kun lehmä poiki. Navetta oli kylmä ja pikkuväsiä tuotiin pahvilaatikossa tuvan uunin kupeeseen muutamaksi päiväksi.

Kesällä tuli kaksi lehmää lisää ja muutama lammaskana.

sekä kanoja. Mummon iloksi myös Narri kissa ilmestyi syksyllä kotiin.

Elämä jatkui. Kylästämmme oli saunat purettu ja hirret käytetty korsujen rakentamiseen. Ainoastaan Pekko Latulla Alakylässä sauna oli lämmitettävässä kunnossa. Liiteristä löytyi suksia, jolla saunamatka tehtiin. Isä, äiti ja me tytöt hiihdimme, mutta pikku Airi oli isän selkärepussa.

Kivi kaivossa

Muistissa on selvästi, kun Laurolan kartanossa olevalta vankileiriltä tuli vankeja purkamaan korsuja riihen takaisesta metsästä, jota kutsuttiin Hauvoinlehdoksi. Vangit olivat hyvin laihoja ja huonoissa vaatteissa.

Vartijat tekivät suuren nuotion joka päivä. Meitä kylän lapsia oli palannut jo jonkun verran, eivätkä vartijat karkottaneet lapsia pois

nuotiolta.

Samoihin aikoihin alkoi kaivon tyhjennys. Sinne oli laitettu etu- ja peräerä, penkkiä ja pöytää ja mummon rukki ja kaikkea mahdollista tavaraa ja löytyi sieltä musta kiiltävä kivi. Kivi oli pyörästetty jauhin kiven muotoiseksi. Selvästi oli vielä nimikin näkyvissä. Siinä luki Aleksei Siitoin.

Mummo siunaili: ”Voi hyvä isä siunatkoo, hyö on puottaneet mei kaivoo Asila herran hautakiven.”

Kuka tuli hautakiven hakemaan sitä en muista. Kai-vo lopullisesti puhdistettiin ja vesi oli hyvää käyttövä.

Tupaamme oli tuotu koululta lavuaari, jonka putki oli lattiaan tehdyn reiän kautta johdettu lattian alle. Todennäköisesti tuvassa oli asunut kampaaja, koska piippaussaksia oli jäänyt monen muotoisia. Minut laitettiin lysolipullon kanssa lattian alle tutkimusmatkalle, mutta mitään haisevaa

jätettä ei ollut kaadettu alas. Lavuaari vietiin omalle paikalleen koululle.

Kettujen löytö

Eräänä päivänä laitoin sukset jalkaan ja tarkoituksena oli käydä katsomassa, joko Suokannan tuvan piipusta savu nousisi ja he olisivat palanneet.

En kuitenkaan päässyt sinne saakka, kun rupesin ihmettelemään kettujen polkuja meidän Suokannanpeltojen poikki, päin Latun hevoshakaa. Ihmettelin leveää kettujen tallaamaa polkua ja uteliaisuuttani lähdin seuraamaan jälkiä.

Muutaman saran ylitettyäni rupesi olemaan hangella vaateriekaleita ja joitakin mustia nauhoja. Samalla huomasin niin kuin olisi luvun tönnyttävä oja ja voi kauhistus, siellä oli kuollut ihminen polvet koukussa, jolta ketut olivat repineet reisilihakset.

Vainajia oli yhteensä neljä. Näky oli karmaiseva ja on syöpynt mieleeni lähtemättömästi. Paluuta kotiin en muista, mutta kotona olen mennyt mummon syliin ja sanonut: ”Luut näkky, lihat on jo syöty.” Mummo kysyi: ”Mitä sie laps haastelet?” Kerroin mummolle näkemäni ja tieto meni henkilöille, jotka hoitivat vainajat pois.

Tykinhylsy koulunkellona

Kotiin palanneita oli jo runsaasti. Myös opettajamme Leonard Männikkö oli saapunut jo koululle, joten aloitimme koulun käynnin puutteellisissa oloissa, huhtikuun puolestapäivästä kestäen toukokuun loppuun. Puhetta ei ollut kuin muutama, mutta polkkyjen päälle laitettiin lankkuja,

joilla istuimme.

Koulun kellona toimi tykinhylsy, joka oli ripustettu katolle menevän tikapuun askelmalle. Kelloa harjan varrella kolkuttamalla tuli hyvin kantava ääni, mikä kuului urheilukentän peräurkkaan.

Vaarallisia leikkejä ja vihollisia

Lumien sulettua oli lapsia varoitettu menemästä pois tieltä miinojen vuoksi. Hankien alta alkoi paljastua muutakin sotaromua.

Tutin lähimetsään oli jäänyt tankki ja me lapset yritimme innolla sitä purkaa, mutta ruuviakaan emme irti saaneet. Toisiin Reinon kanssa yritimme urhoollisesti piikkilankaesteestä purkaa aitalankaa, mutta siinäkin kävi niin, että emme saaneet kuin raapiutuneet käsivarret. Piikkilankaeste oli Suokannanpeltojen takana.

Kesä oli kylän lapsille hyvin jännittävää aikaa. Korsut ja juoksuhaudat tutkittiin ja ne olivat leikki- ja paikkojamme. Olihan siellä jonkinlaisia vaaratilanteita, mutta ilmeisesti kulki suojelusenkelin vierellämme, ettei mitään vakavampaa sattunut.

Seuraavana vuonna itselläni oli vaaratilanne kun haravakoneella ajaessani karheita, kuului haravakoneen piikeistä outoa kilinää. Katsoin taakseni ja näin ruosteisen ammuksen näköisen esineen putoavan peltoon piikkien lomasta.

Menin katsomaan, mikä sen kilinän aiheutti. Siinä oli rosopintainen reilun nyrkin kokoinen murikka. Otin sen käteeni ja teki mieli sillä kopitella. Jokin kuitenkin päässäni sanoi, että vie se hiljaa pientareelle.

Isälle kertoessani hän meni hyvin totisen näköiseksi ja pyysi kertomaan mihin olin sen murikan laittanut. Isän kertoessa naapurille tilanteesta, kuulin naapurin sanovan, että jos se olisi räjähtänyt ei työstä olisi jäänyt kuin riekaleet. Puhe ei ollut tarkoitettu kuultavakseni ja silloin tuli pelko ja kylmät väreet kulki selkää

pitkin. Murikka oli räjähtämätön munakranaatti.

Toinen jännittävä tapahtuma sattui viimeistä kesää ollessamme Nehvolassa. Olimme juuri saaneet tietää, että desantteja oli pudotettu alueelle.

Olin viemässä hevosta Suokannan hakaan. Ilta oli jo hämärtynyt. Päästessäni veräjälle kuului linnun ääntä matkiva ääni, jonka tunnistin vihellykseksi. Toinen vihellys kuului aidan toiselta puolelta.

Tajusin ettei vihellyksen ääni ole linnun ääni. Lähdin juoksemaan minkä kintuista pääsin Suokantaan. En kertonut pelkoni syytä, mutta sanoin, että hämärä alkoi pelottamaan.

Isäntä lähti saattamaan ja kotona kerroin tilanteen. Parin päivän perästä pidätettiin kaksi desanttia Mustolasta.

Rauha ennen uutta lähtöä

Kesän koittaessa rakennettiin uutta ja korjattiin vanhaa. Isäni veisteli saunan hirsistä, joista tuli ns. uloslämpiävä sauna. Sauna piti saada joutuin valmiiksi, sillä toimihan sauna myös ”synnytyslaitoksena”, jossa pikkusisko Ritva näki päivänvalon.

Elämä palasi uomiinsa. Pellot muokattiin ja kylvettiin. Lapset osallistuivat kyönsä mukaan talon töihin. Pääsin jo maatalouskerho- laiseksi, jolloin kasvimaalla riitti työtä. Olimme myös ahkeria ongella kävijöitä ja marjanpoimijoita.

Aikaa riitti myös leikkeihin ja kesällä uimiseen. Pelasimme palloa, hyppäsimme ruutua, narua ja pouk- kulautaa sekä kävelimme puujaloilla.

Viimeinen kesä oli levoton pommikoneiden jyrä- tessä liki päivittäin. Alkoi tulla tietoja että todennäköisesti joudumme taas kotimme jättämään.

Näin muisteli äitini Anja Karlsson os. Tattari paluusta talvisodan jälkeen Hiitolan Nehvolaan.

Teksti ja kuva: Pirjo Kopra

Kotiseuturentken arvokas löytö. Riihen raunioita tutkiessani osui käteeni hevosenkenkä, joka on ehkä Poju-hevosemme.

60 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

Olympiatuli syttyy

Tänään syöksevät radioamat suomen sekä erikoisesti Helsingin nimeä eetteriin, ja aina edelleen kahden viikon ajan.

Olympiakisat ovat todellisuus. Viime vuosina, jopa viime viikkoinakin on kansainvälinen tilanne monasti osoittanut niin vakavaa matalapainetta, että tuskin monikaan enää varmuudella jaksoi uskoa

Olympiatulen syttymiseen kauniin stadionimme torniin. Nyt se kumminkin tapahtuu ja maailman katseet suuntautuvat tänne. On selvää että oman urheilumme saavuttamat voittosijat jäävät varmasti heikommaksi näissä kisoissa kuin monissa aikaisemmissa mutta kisojen osuus maamme tunnetuksi tekijänä on hyvinkin suuri. On varmaa että kiso-

jemme organisaatio onnistuu. Järjestelykykyä meillä kyllä on, siitä olemme viime vuosina antaneet monta todistusta maailmalle. Vain harvoin sotiemme aikana sattui tilanteita mitä ei olisi pystytty musertavasta ylivoimasta huolimatta hallitsemaan, lukuunottamatta ehkä muutamia taisteluita vetäytymisvaiheen -44 aikana. Ankara päättymässä oleva sotakorvaussuoritus on vaatinut suuripiirteistä järjestelytyötä. Asutustointi ja jälleenrakennustyömme on kouluesimerkki järjestelykyvystämme.

Kisojen merkitys koko elämänmenoomme on huomattava. Vaikka olemme sitä mieltä että kisojen

urheilutulokset eivät ole amatöörisuorituksia, ja siinä suhteessa koko Olympiakisojen pito on suistunut pois alkuperäiseltä linjaltaan ei kisojen kansojen yhdistävää merkitystä kenkään kieltäne. Vasta sen jälkeen kun kilpailijat kunkin osastottavan kansan keskuudesta koottaisiin karsintakilpailujen avulla, jotka pidettäisiin vähän ennen kisojen alkua olisi urheilupuoli alkuperäisen Olympiakisojen hengen mukainen. Silloin kun pienetkin kansat kokoavat ne miehet joilla katsotaan vähänkin olevan mahdollisuuksia eri urheilulajeissa kuukausia kestäville leireille ja kun asianomaisten työolotkin koetetaan järjestää

vain voiton mahdollisuuksia silmälläpitäen ollaan suunniteltu pois koko kansaa kokoavasta urheilutoiminnasta. Ehkä tulevaisuudessa tässäkin asiassa päästään selville linjoille. Jokapäiväisessä, Olympiatuli on syttynyt, kisat ovat alkaneet ja kansojen valiot lyövät yhteen yli aatesuuntien ja poliittisten maailmankatsomusten Jokainen lukijamme yhtyy varmasti toivotuksiin kisojen onnistumiseksi.

Helsingin olympialaisten alkamisesta tuli 19.7. kuluneeksi tasan 60 vuotta. Tällaisia kisamietteitä julkaistiin Kurkijokelaisessa 19.7.1952.

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti. Postista saa ”Osoite muuttuu” -kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Ommaa kottii

Senja Huuhka oli viisivuotias tyttönen, kun perhe joutui ensi kertaa evakkoon. Kotiin Hiitolaan pääsi kuitenkin vielä. Tässä hänen kertomuksensa sotavuosien Hiitolasta.

Talvisodan evakkona Kankaanpäässä

Olin tullut evakkoon Kankaanpäähän Hiitolasta äitini ja veljeni kanssa, kun isä oli haudattu talvisodassa kaaduttuaan Hiitolan hautausmaahan. Olin viisivuotias ja veljeni oli minua kuusi vuotta vanhempi. Olimme viidessä eri paikassa evakossa. Muistan kyllä hyvin ne kaikki paikat. Ensimmäinen paikka oli suuri maalaistalo. Meidän oli siellä hyvä olla. Äidillä oli nuori hevonen ja sen laidunpaikat vaikuttivat osaltaan uusiin paikkoihin muuttamiseen. Tuimme kyllä hyvin toimeen evakkotalojemme ihmisten kanssa. Yhdessä paikassa kamarimme oli niin kylmä, että vuodevaatteet jäättyivät öisin seinään kiinni. Olin vielä niin pieni ett en osannut ikävöidä kotiin – koti oli aina siellä missä äiti ja veljeni olivat. Vaikka äiti oli reipas ja iloinen, niin

varmaan hän ikävöi takaisin kotiin, jonka oli isän kanssa rakentanut.

Kotiin Hiitolaan

Äiti avioitui viimein evakkotalomme pojan kanssa. Kun rauha tuli ja Karjalaan taas pääsi, niin ei muuta kuin vähäiset tavarat kiireesti kasaan ja matka omaan kotiin alkoi. Isäpuoleni lähti meidän mukaamme. Hänen äitinsä ja siskonsa jäivät pitämään taloa tänne Satakuntaan. Meillä oli onnea sikäli, että kaikki kotimme rakennukset olivat ehjiä. Äiti kertoi, että siivo oli kyllä sanoin kuvaamaton. Piti raivata, pestä ja desinfioida, ettemme olisi saaneet mitään tauteja. Kotikyläni peltoaukealla oli neljä taloa, jotka kaikki olivat säilyneet ehjinä sodassa. Minulla oli Ruotsissa sotakummi, joka oli sydämellinen ja ymmärtäväinen ihminen. Hän lähetti meille

Karjalaan paketin, jossa oli saha, kirves ja muitakin työkaluja, koska hän tajusi, että niitä ainakin tarvittaisiin.

Äidin työ, veljen koulu ja oma leikki

Isäpuoleni määrättiin armeijan valvontatehtäviin ja äiti joutui paljon yksin tekemään karjanhoidon ja muut kotityöt. Äiti oli nuori ja terve ja teki varmaan innolla töitä kun oli taas päästy omaan kotiin ja Karjalaan. Meistä veljeni kanssa ei ollut vielä apua. Veljeni aloitti siellä koulunsa viiden kilometrin päässä olevassa Hömmän koulussa. Hän kulki sinne oikopolkuja pitkin metsien halki. Lähimmässä naapurissa asui setäni ja heillä oli veljeni ikäinen poika, joka oli veljeni hyvä leikkikaveri. Minulla ei ollut samanikäisiä leikkikavereita, mutta viihdyin hyvin yksinkin ajatuksineni ja leikkeineni. Pieni lampaan karitsa juoksi talomme ympäri kanssani ja aina vastakkain tullessa hyppäsi ilmaan – meillä molemmilla oli hauskaa. Elin lapsuuden huolettomia, onnellisia vuosia.

Venäläisten jälkeensä jättämä ”siivo”. Immosen talon peräkamari, Tervu. Valok. Toivo Immonen. Kurkijokimuseon kokoelmat.

Sodan varjo tavoitti – ja häätii jälleen kotoa

Mieleeni on jäänyt, kun eräänä aamuna putosi naapurin pellolle venäläinen lentokone. Sitä oli ammuttu ja polttoaine valui maahan. Koneessa oli kolme henkilöä, jotka pakenivat joen yli ladon alle ja tekivät sieltä vastarintaa. Talojen isännät kantoivat ojasta polttoainetta puimakoneisiinsa. Kone hajotettiin paikalla ja vietiin osina pois. Myöhemmin oppikoulun

luokkatoverini kuuntelivat hiiren hiljaa asiasta kirjoittamaani ainetta. Vaikka oli päästy omaan kotiin, elämä oli kuitenkin jotenkin rauhatonta desanttienkin pelossa. Oli kuin sodan kumu olisi aina kuulunut jossain taustalla. Paikkoja oli kunnostettu ja elämä saatu alkuun omista kodeissa, mutta sitä onnea ei kestänyt kauaa, kun rajan kansan oli taas lähdettävä. Veli venäläinen kävi uudestaan kimppuumme. Hiitolassa ehti syntyä

velipuoleni, joka oli 9 kuukauden ikäinen pärekorissa muuttokuormassamme, kun koti jäi lopullisesti. Mielet olivat raskaat. Suomi pystyi kuitenkin ottamaan karjalaiset vastaan ja saimme aloittaa taas alusta. Lähimmäisiä pitäisi rakastaa, mutta epäilen, että löytyykö todellista rakkautta karjalaisilla venäläisiä kohtaan.

teksti: Senja Huuhka

kurkijoki.fi on oikea tietopankki

Kurkijokisia juttuja

Unohtumaton Niittylä

Kun perhemme siellä Karjalassa oli aina asunut järven rannalla, oli järvenkaippu iso myös uudella kotiseudullamme Riihimäellä, jonka

ympäristössä oli vain vähän ja pieniä järviä. Se taisi olla kesä vuonna -48, kun olimme kyläilemässä isäni Veera- siskon

luona Keuruulla. Hänen perheensä asui kauniilla järvenrantapaikalla isonpuoleisen Keurusselän rannalla. Hänellä ja hänen Konsta miehellään oli tieto, että vajaa

kymmenen kilometriä vesitse Keuruun kirkonkylästä kohti Mänttää on myynnissä pieni järvenrantatila. Vanhempani kiinnostuivat asiasta, otettiin yhteys myyjään ja lähdettiin katsomaan paikkaa. Siellä oli pitkän etelään avautuvan lahden rannalla pieni maasavusauna, punainen ison

tuvan ja makuuhuoneen käsittävä päärakennus ja tarpeelliset talousrakennukset. Kaikki oli kohtalaisessa kunnossa ja tilan nimi Niittylä oli mahdollisimman osuva. Tilan maat olivat niittymäinen, noin hehtaarin kokoinen pelto ja samoin noin hehtaari hienoa tukkimetsää. Ja mikä parasta ranta oli ihanaa tasaista hiekkarantaa ja niityn vieressä metsän reunassa erinomainen lähde, josta saisi kaiken talousveden. Koko perhe innostui paikasta ja käytiin kauppaa hieromaan. Hinta 90000 silloista markkaa vähän hirvitti. Siihen aikaan tavallisen ihmisen oli vaikeaa tai lähes mahdotonta saada lainaa. Kaikki tilit, myös meidän poikien säästö- ja lapsiläsitilit tyhjennettiin, Yrjö-ukki lie vähän avustanut ja niin saatiin kuin saatiinkin Niittylä ostetuksi. Siitä muodostui lapsuutemme kesien paratiisi. Maasavusauna, joka oli puoliksi rinteessä ja puoliksi siitä hirsikerroin jatkettu, on nykyään ani harvinainen ja niitä on ehkäpä vain pitäjämuseoissa. Muistan sitä mieluusti lämmittäneeni ja saunasta oli lyhyt matka kirmata uimaan hyvään hiekkarantaamme. Muistan myös, että meillä oli lemmikiksemme muodostunut

Hyrrä-kissa, joka kylpi kanssamme ja juoksi mukamme rantaveteen uimaan. Niittymme reunassa oli hirsinen lato, jossa säilytimme isäni tekemiä korkeushyppytelineitä ja lentopallojamme. Isämme kannusti välineitä ostamalla ja niitä itse tekemällä meitä urheiluun, joka oli meille pojilleen mieluisaa. Äiti piti paljon siitä, että mökin tuvassa oli iso leivinuuni, jossa paistuivat niin karjalanpiiraat, pullat kuin monet uuniruuatkin. Uuni antoi myös koleina päivinä leppoisaa lämpöä koko mökkiin. Läheiseltä maatilalta saatiin hakea vanhan hyvän ajan tinkimaitoa, johon lähteessämme kylmetessään nousi pintaan runsas kerma. Toinen naapurimme, kalastajaperhe, oli vain puolen kilometrin päässä. Heiltä saimme tuoretta kuhaa tai siikaa, silloin kun omista pyydöistämme vedimme vesiperän. Isä tuli junalla ja polkupyörällä Niittylään kaikkina vapaapäivinä ja tietenkin lomillaan. Keurusselän Niittylä järvimaisemineen toi ikään kuin palan Karjalaa elämäämme!

Paavo S. Vepsä juuret Kurkijoella

Auvoinen Laatokan rantamaisema Lapinlahden Lauvatsaaresta. Kuva Kurkijokimuseon kokoelmat.

Ruusu – Lintu – Laatta

Viime lokakuussa tehdyllä kotiseutumatkalla tapahtui meille kolmelle Tattarin tytölle melkeinpä uskomaton juttu ja monta pientä ilonpisaraa.

Ruusu

Ritva-siskomme syntymäsaunan paikalle istutimme hänen muistokseen ruusun Raijan toimiessa istutusmestarina. Hän olikin varustautunut ihan kunnon

välineillä, mukanaan oikein kunnon lapio ja isot kumi-hanskat.

Jo ensimmäinen lapionpisto toikin melkoisen yllätyksen. Paksu, muheva multakerros ihan kuin odotti jotain istutettavaa. Siinä se ruusu kauniisti kukki lokakuisen auringon paisteessa. Saatuaan uuden kasvupaikan saunan raunioilla.

Lintu

Halusimme laulaa siskol-

lemme muistolaulun omana tervehdyksenämme.

Tuskin olimme ehtineet laulaa pari, kolme sanaa laulusta: ”Olet siskoni mun, nyt lintuna vain kotikoivussa äänesi kuulla mä sain...”, kun pieni lintu ilmestyi siihen puunrungon viereen ja lauloi ihan sydämensä kyllyydestä ja räpytteli iloisesti siipiään aivan kuin tahtoen sanoa meille: ”Tässähän mie oon, siskot.”

Mukanamme olleet muut matkalaiset kuuntelivat ja

katselivat ihmeissään tuota melkeinpä uskomatonta tapahtumaa vesi silmissä liikuttuneina. Sattumaako? Yllättävää kuitenkin meille jokaiselle.

Laatta

Tämän kevään matkalla laitoimme siskollemme oman kotikoivumme kylkeen muistolaatan.

Juhlallisen naulauksen aloitti Ritvan poika Timo, joka Saarenmaalta asti oli tullut ja liittynyt joukkoomme Hiitolassa. Vuorotellen jokainen saimme olla naulaamassa oman osuutemme.

Uskomme ja toivomme, että laattamme saa olla kaikessa rauhassa kotikoivumme kyljessä.

Upeaa, että meidän ”toiset polvet” ovat joka vuosi innokkaasti monilukuisina mukana vuosi toisensa jälkeen yllätyksellistä ja monenlaista ohjelmaa meille ”vanhoille polville” esittämässä.

Omassa entisessä pihassa on todella upeaa viettää kesäpäivää, ei meitä haitannut oikein kunnon sadekaan. Päivä kuluu aina vain liian nopeasti ja sen kruunaa aina täytekakku. Siitä Harri, tuo ”tattarilaisii päällysäies” pitää huolen.

teksti: **Terttu Ketola**
kuvat: **Raija Laaksonen**

Karjalan linnulle oma tupa kotipuussa Nehvolassa.

”Toiset polvet” kesäisellä kotiseutumatkalla, vasemmalta Pia Ketola, Timo Tillqvist, Harri Karlsson ja Ari Vihavainen.

Onnen pipanoita

Täällä rakkaimmassa maassa,
entisessä kotihaassa tänään kuljetaan.
Koko luonto puhkee kukkaan,
eipä mennyt matka hukkaan:
tultiin Karjalaan.

Monet muistot täyttää mielet,
peipot, leivot, satakielet

kilpaa lauleli.
Lauha tuuli Laatokalta järveltämme ihanalta poskiamme silitti.

Tultiin kotiin, tunne tuttu, taasen luisti laulu, juttu, hyvän mielen koimme.
Kiitos että tulla saimme, sielunrauhaa täältä haimme,
tunnelmoida voimme.

Terttu Ketola

Viirin tarina

Viime kesän unohtumattomalla, yllätyksiä täynnä olleella 20-vuotismatkalla, tai oikeastaan siihen liittyen tuli mieleemme yksi tärkeä asia.

Olisipa hienoa, että meillä Tattarin porukalla olisi ihan oma lippu tai viiri.

Suunnitelma syntyy

Viiri oli kaikkien mielestä sellainen idea, että sehän toteutetaan. Sovittiin sitten, että kun tattarilaisten pikkujouluu Pirjon luona vietetään, tuo jokainen meistä oman ehdotuksensa viiriksi. Niistä sitten valittaisiin yhdessä sopivin ehdotus toteutettavaksi.

Jännittyneinä aloitettiin ehdotusten tutkiminen. Lähes kaikki ehdotukset olisivat olleet toteuttamiskelpoisia.

Mukavalta tuntui se, että melkein kaikissa ehdotelmissa oli T-kirjain ja kotikoivu sekä Karjalan värit. Yhteisvoimin sitten poimimme mielestämme ne asiat jotka viiriimme halusimme.

Helposti syntyikin ehdotusten ja hyvien ideoiden jälkeen kaikkia miellyttävä viirin malli.

Pirjosta saatiin prosyyerin tekijä ja sitten jo maaliskuussa Airin syntymäpäivää juhliessamme saimme tutustua viirilunnonkseen ja hyväksyimme sen.

Vanhasta viiri parempi

Lopullinen viirin valmistus lankesi Pirjolle ja Tertulle. Sitten koluamaan porilaisia kangaskauppoja.

Materiaalin hankinta osoittautui todella hankalaksi. Ei tahtonut löytyä millään tai mistään haluamme väriä ja oikeanlaista kangasta. Meinasi jo iskeä paniikki.

Nyt pitää uskoa vanhaan sanontaan: Ei pidä mennä merta edemmäksi kalaan. Yht’äkkiä mieleeni juolahti, että minullahan on lähes 30 vuoden takainen punainen silkkimekko.

Voi riemua, oikeanlainen kangas ja ihan oikea väri. Hurraa! Siinä se on, ei kun tekemään.

Pirjo oli tehnyt taitavasti sabluunan ja sai kankaalle

ihan toivomamme kuvion. Terttu sitten ompeli viirin ja tietenkin siinä samassa syntyi viirille komea laulu. Ihan tattarilaiseen tyyliin.

Kotipihan juhla

Kesäkuun puolessa välissä olimme kotiseutumatkalla, jossa viirimme sai arvoisensa juhlallisen salkoon noston. Mukana oli Mukana oli Ville Ylösen taitavasti valmistama ongenvapasalko. Siihen tarvittiin vain teleskooppivapa, haavista saatu ”kinkkeli” ja siinä se oli. Samppanjasuhaukset saatuaamme alkoi juhlallinen viirin nosto. Vapa pystyyn ja viiri liehumaan ja komeasti kaikui viirilaulumme kotipihassamme oman sakin ja naapurien toimiessa juhla-kansana.

Siinä sitä sai koko päivän viirimme Karjalan tuulella liehahdella. Sadekin kasteli loppupäivästä lippumme, mutta sehän kuuluu asiaan.

Tällaisiin tempauksiin tarvitaan vain vähän kekseliäisyyttä ja niin saadaan aihetta juhla. Meiltähän tämä homma käy.

teksti: **Terttu Ketola**

Tattarin viiri. Kuva Raija Laaksonen.

Tattarin Viirille

Kotikunnaita rakkaita tervehtien
kohotamme nyt lippumme tään.
Hiitolassahan täällä meil’ entiset
ovat syntymäjuuremme.
Isät peltomme raivanneet,
uskoneet sekä toivoneet
kotiseutunsa kaunihiin Karjalan heille aina tään kuuluvan.

Vuosikymmenten jälkeen nyt lapsemme
palata tänne jällehen saa.
Onhan heillekin varmasti kallista
tämä taattojen maammoin maa.
Paikka tää meille rakkahin,
tunne rinnassa lämpöisin.
Siispä kaikukoon kauniina laulumme tää
kotikunnaat ei unhoon jää.

Tänään Tattarin viirimme kauneimman
näämme tuulessa hulmuavan.
Kesäpäivää kun täällä nyt vietämme
kotipihassa Nehvolan.
”Uljahin kotikoivumme nyt me juurellas seisomme,
tämä viirimme kaunehin kertoa saa
sukupolvien tarinaa.”

sanat **Terttu Ketola**,
sävel Sillanpään marssilaulu

Jatkoa sivulta 3

elämisen mahdollisuuksia vieraista paikoista. Nyt kävi kuitenkin onni sikäli, että muutaman mutkan kautta, mummo löysi majapaikan Lajusen talosta Savonlinnasta. Lajusessa he saivat oman huoneen asuttavaksi ja erittäin ystävällistä kohtelua ja välittämistä osakseen. Lapset saivat rauhassa leikkiä ja juosta pihalla ja talossa, eikä tarvinnut koko ajan pelätä häiritsevää isäntäväkeä.

Lajusten ystävällisyydestä mummo jaksoi aina kertoa ja kiittää, koska ei se suinkaan ollut itsestään selvyyttä. Karjalaiset evakot saivat kokea monenlaista kohtelua uutta kotia etsiessään, eikä vastaanotto suinkaan aina ollut yhtä lämmin.

Varsinainen oma tila ja koti löytyi Reuna-Seppälästä, nykyiseltä Vantaalta, jossa kurkijokelainen Kaapro Huittinen oli ostanut kartanon maat ja myi niitä nyt Kurkijoelta tulleille evakoille. Niin alkoi mummon perheen elämä vantaalaisena.

Seutulan koulussa aloittivat Irma, Irja ja Asko opintiansa ja kotona riitti töitä kaikille niin paljon kuin vaan ehti tekemään. Maataloissa ei tuohon aikaan paljon lapsityövoiman käytön perään kysely, vaan kaikki tekivät sen mitä pystyivät ja mihin ikä ja voimat riittivät – ja vähän ylikin.

Ukki ei sairaana miehenä kovin paljoa jaksanut, joten mummo joutui venymään joka paikkaan. Siinä ohessa hän vielä kutoi ryijyjä ja kankaita saadakseen lisätienestystä, koska raha oli hyvin tiukalla. Mummolle oli kuitenkin tärkeää, että lapset liikkuvat puhtaissa ja kauniissa vaatteissa ja

hän ompelikin tytöille monet mekot itse, joskus jopa itse kutomistaan kankaista.

Vuonna 1960 perhe muutti omakotitaloon Vantaanpuistoon, kun kävi selväksi, että maatilalle ei ollut jatkajaa. Siellä mummo jatkoi ryijyjen kutomista, mutta työskenteli myös muutamassa työpaikkaruokalan keittiössä elantoa ansaitakseen. Viimeinen työpaikka oli Vaisalassa, jossa hän kokosi erilaisia osia säähavaintolaitteisiin. Sieltä hän joutui jäämään sairauseläkkeelle sydänsairauden takia.

Ukki kuoli v. 1978 ja mummo jäi asumaan isoon taloon yksin, tosin siellä oli ollut alivuokralaisia jo siitä lähtien kun omat lapset menivät naimisiin ja muuttivat pois kotoa. Muiden muassa Suihkolat ja Kolat asuivat mummolan yläkerrassa aikoinaan.

Lopulta talon ja varsinkin puutarhan ylläpitäminen kävi liian raskaaksi ja mummo muutti Myyrmäkeen kesällä 1984. Siellä hän ehtikin asua lähes 28 vuotta ja viihtyi hyvin loppuun asti.

Uskonto – isänmaallisuus – karjalaisuus

Mummon elämän kolme keskeistä tekijää olivat uskonto, isänmaallisuus ja karjalaisuus. Usko Jeesukseen antoi hänelle voimaa monina vaikeina hetkinä ja hän myös koki parantuneensa useasta vaikeasta sairaudesta esirukouksen voimalla.

Hänelle oli tärkeää kertoa Jeesuksesta myös muille, vaikka ei hän koskaan pyrkinyt ketään kääntymään. Hän vain halusi kertoa omista kokemuksistaan ja muut saivat sitten tehdä niistä omat johtopäätöksensä.

sä.

Isänmaallisuus näkyi mummossa monella tavalla, mutta ehkä eniten rakautena synnyinmaahan. Hän arvosti suuresti sitä kovaa työtä, jota suomalaiset olivat historian saatossa joutuneet tekemään sekä rakentaessaan nykyistä hyvinvointia että puolustaessaan itsenäisyyttään Neuvostoliittoa vastaan.

Vaikka oma koti jäikin rajan toiselle puolelle, ei mummo siitä kuitenkaan katkeruutta tuntenut eikä haikaillut myöskään Karjalaan takaisin, vaan katsoi aina eteenpäin.

Mummo kävi vain keran Karjalassa kesällä 1996. Meitä oli mukana isompi ryhmä, minä, Klaus, Pekka, Asko, Hannan mies Ilkka ja eräs mummon ystävä. Pääsimme katsomaan Kojon taloa Vätikässä, ja se nosti mummolle paljon tunteita pintaan. Kun tontin nykyiset pietarilaiset omistajat ja Kazakstanista tullut kunnanjohtaja vielä toivottivat vanhan emännän tervetulleeksi kotiinsa, oli se todella koskettava hetki, joka ei varmasti unohdu meiltä keneltäkään.

Vaikka mummo olikin onnellinen, että pääsi katsomaan vanhoja kotiseutuja, ei hän kuitenkaan halunnut sinne enää uudestaan. Elämä oli Vantaalla ja siihen mummo oli tyytyväinen.

Mummon isänmaallisuus näkyi myös hänen asenteensa suomalaisiin vallanpitäjiin. Mummo seurasi kiinteästi politiikkaa ja hänellä oli usein voimakkaita mielipiteitä siitä, miten asioita tulisi hoitaa.

Hän ymmärsi kuitenkin myös poliitikkojen paineet, eikä pitänyt siitä, kuinka heitä haukuttiin ja jatkuvasti arvosteltiin. Jokainen yritti

varmaan omalla tavallaan ajaa isänmaan asiaa eikä se tehtävä ollut kenellekään helppo.

Mummo ehti elää jokaisen Suomen 12 presidentin aikana ja hän arvosti heitä kaikkia. Kuten hän usein sanoi: ”Jokainen aika tarvitsee omanlaisensa johtajan ja Suomella on ollut hyvä onni saada juuri kuhunkin aikaan sopiva valtionpäämies.”

Vielä torstaina ennen kuolemaansa kerroin mummolle Keskustan valinneen uuden puheenjohtajan ja mummo valitteli, kuinka hän ei täällä sairaalassa pysty seuraamaan mitä maailmassa tapahtuu ja yhdessä pohdittiin Paavo Värysen pettymystä hänen jäätyään kolmanneksi puheenjohtajajääneystyksessä.

Karjalaisuus oli tietysti läsnä mummon joka askeleessa ja puheessa, hersyvässä naurussa ja haikeassa itkussa.

Karjalaisesta vieraanvaraisuudesta saivat kaikki hänen luonaan käyneet nauttia. Mummo koki tärkeäksi siirtää karjalaisuuden perintöä eteenpäin tuleville sukupolville varsinkin perinneruokien muodossa. Piiraita hän aina leipoi ja niiden tekemistä ehti opettaa myös neljännelle polvelle.

Ehkä karjalaisuutta oli myös tietynlainen suvaitsevaisuus ja toisten auttaminen. Mummolle oli hyvin voimakas sosiaalinen omatunto ja hän halusi aina auttaa vähempiosaisia.

Kun mummo 1980-luvulla Myyrmäessä tapasi vietnamilaisen venepakolaisnaisen kadulla ja rupesi jostain syystä tämän kanssa juttelemaan, halusi mummo ruveta auttamaan naisen perhettä enemmänkin. Monena jouluna mummo vei perheeseen joulupaketit

kaikille lapsille.

Hänen omat kokemuksensa evakkona olivat herkästäneet hänet näkemään muiden maahanmuuttajien hädän ja ongelmat; miten vaikeaa uuden elämän aloittaminen vieraassa paikassa oli. Mummo suhtautui maahanmuuttajiin, ja varsinkin maahanmuuttajanaisiin, suurella sympatialla ja puhui useasti siitä, kuinka rankkaa tänne tuleminen on täytynyt olla.

Mummon muisto

Mummolla oli voimakas luonne ja vahvat mielipiteet, joita hän ei peitellyt, varsinkin omalta perheeltä, jos joku sattui toimimaan mummon arvomaailman vastaisesti. Tästä on minullakin kokemusta.

Toisaalta juuri mummon luja ja periksi antamaton tahto mahdollisti mummon selviytymisen monissa hyvin vaikeissa ja raskaissa tilanteissa.

Omaan sukupolveeni kuuluvan naisen on vaikea kuvitella, miten hankalaa ja raskasta elämä ennen vanhaan oli. Kun siihen lisäät sodan, kaksi evakkomatkaa, sairaan aviomiehen, omat lukuisat sairaudet ym. elämän arjen vastoinkäymiset on ihme, että mummo kuitenkin säilytti loppuun asti positiivisen asenteen elämään.

Mummo oli aina kiitollinen kaikista nykyisistä kodinkoneista ja laitteista, jotka helpottivat elämää sekä hyvinvointivaltion muista palveluista, joista ei olisi osannut siellä Kotatsalon saarella edes uneksia.

Mummon matka sähkötörmästä, lähes täydellisestä omavaraistaloudesta nykyiseen digiaikaan, on ollut henkisesti hämmentävän

suuri harppaus, jonka mummo kuitenkin tyynesti otti. Vaikka kännykän kanssa oli välillä ongelmia ja digiboxinkin reistaili, halusi mummo kuitenkin aina tekniikan viimeisimmät keksinnöt omaan kotiinsa ja oli valmis niitä käyttämään.

Myös ulkomailla mummo matkusteli paljon, alkaen 50-vuotislahjamatkasta Roomaan.

Mummo katsoi aina eteenpäin vaikka paljon vanhoja muistelikin. Mennyt oli aina läsnä, mutta ei nykyä kahlitsevana, vaan tietoisuutena omista juurista ja historiasta.

Mummon nyt poistuesssa keskuudestamme on yksi aikakausi päättynyt. Itselleni se merkitsee henkilökohtaisen siteen katkeamista menneisyyteen.

Vaikka niitä tarinoita menneisyydestä ajatteli joskus nuorempana kuulleen ihan riittävästi, tuntuu nyt, että kysyttävää olisi vielä vaikka kuinka paljon. Kertoja on kuitenkin jo muualla eikä uusia tarinoita enää kuulla.

Nyt on meidän vuoromme siirtää mummon perintöä eteenpäin. Ehkä minusta, tai Kiasta tai Katjasta, tulee vielä jonain päivänä piirakkamestari, ehkä meistä joku auttaa apua tarvitsevaa tuntematonta lähimmäistämme, ehkä me yhdessä rakennamme isänmaata, jossa kaikilla on hyvä olla.

Mummon pitkä elämä on nyt ohi, mutta hän elää edelleen meissä kaikissa – nyt jo neljännessä polvessa – sekä teoissamme että ajatuksissamme. Lepää rauhassa, mummo rakas.

*Teksti ja kuva:
Minna Markkula*

HIITOLA-JUHLAT PORISSA 4.-5.8.2012

**Kurkijoen
1. kyläkirja**

**ALHOLAISTA
HISTORIAA**

yli 350 sivua!

Hinta 25,00
+ postituskulut

Tilaa toimituksesta:
050-5213336 tai toimitus@kurkijoki.fi

1. olla hippasilla (lasten leikki)
2. kaivata
3. suksien pohjauran tekoon tarkoitettu höylä, kuva ohessa
4. (pulla) pitko
5. laatikko, loota
6. pyytää, anoa (itsepintaisesti)
7. pusikko, pensas
8. ajella edestakaisin
9. rentoa tai leväperäistä menemistä
10. kysellä, udella

Sanat kokosi Karri Teräntö.

Luhovaaralaisen suksimestari Onni Salmisen valmistama kuurnahöylä. Kurkijokimuseon kokoelmat. Kuva Niina Lehmusjärvi.

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN OY
asianajaja, varatuomari
Heikki Rantanen
Kauppalaankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, 0400 740550
toimisto@heikkirantanen.fi
www.heikkirantanen.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY
asianajaja, varatuomari
Jari Heikman
varatuomari
Rickard Grönqvist
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Tiedätkö?

vastaukset.

1. V. 776 e. Kr.
2. Olympiadiksi.
3. Kiekon- ja keihäänheitto, pituushyppy, 192 metrin juoksu ja paini.
4. Pierre de Coubertinin, ransk. paronin ja urheilumiehen.
5. 1894.

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Tilaa Kurkijokelainen lahjaksi

allaolevalla tilauskortilla tai soittamalla toimitukseen
p. 050-5213336

KUTSU

Kutsun kaikkia tervulaisia, erityisesti vuosina 1942 – 44 Adolf ja Airi Sikiön pitämää Tervun kansakoulua käyneitä entisiä koulutovereita tarinomaan niiden aikojen tapahtumista ja katsomaan vanhoja Tervun kuvia.

Tilaisuus kuuluu Kurkijoen Pitäjäjuhlien ohjelmaan 12. elokuuta 2012 alkaen klo 11 Loimaan yhteiskoululla. Sali ilmoitetaan paikalla myöhemmin.

Jaan tilaisuudessa Tervun koulun rakentamisen historiikin, joka on jäljennös Kurkijoen silloisen (1920- 30) rakennuslautakunnan pöytäkirjasta. Martoilta saa jo silloin kahvia. Välttämättä ei tarvitse ilmoittautua.

Tapaamisiin Pitäjäjuhlilla

Sakari Karsila 0400- 201208
sp. sakkarsi@welho.com

KUTSU

Oletko käynyt kansakoulua Kurkijoen kirkolla vv. 1942 - 1944? Katso luokkakuvaamme kirjasta KURKIJOKI - KUVAT KERTOVAT, siv. 319. Löydätkö oman kuvasi? Löydätkö allekirjoittaneet?

Olemme päättäneet kutsua teidät kaikki koolle Loimaan lukiolle LAUANTAINA ELOKUUN 11. päivänä 2012 klo 14. KURKIJOKELAINEN- lehti avustaa meitä varaamalla kokoon-
tumistilan ja ruokailumahdollisuuden. Kokoon-
tumisen hinta 10 euroa on myös pääsylippu MUISTOJEN iltamiin lukiolla klo 19- samana päivänä.

Nyt muistojen lokeroita kaivelemaan! Mitä muistat opet-
tajistamme Anni Autere, Arvi Veripää, Antti Kyytinen? Entä
mitä muuta? Muistellaan yhdessä. Ole hyvä ja ilmoittaudu
etukäteen puh. 040-543 8670 tai 0400-778 663.

TERVETULOA ! VIELÄ ON MAHDOLLISUUS TAVATA.

Kokoonkutsujat: Reino Rouhiainen, Lyyli Nevanperä (Keinänen)

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaalija.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain 44 eur. Tilattuna n. 1,80 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuussa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi tai kurkijokelainen1@gmail.com

Kurkijoen 66. Pitäjäjuhlalat

11.-12.8.2012 Loimaan yhteiskoululla

Tavataan
juhlilla!

Lauantaina 11.8.

Iltapäivällä mahdollisuus sukuseurojen ja muiden ryhmien kokoon-
tumisiin koulun tiloissa.

klo 15 näyttelyt avautuvat

klo 17-19 päivällinen (10 €)

klo 17.30 Esitelmä: Kurkijoki kivikaudesta Talvisotaan,
kotiseutuneuvos Eino Vepsä

klo 19.00 Muistojen iltamat (10 €)

juontaja: Seppo Soittila

Karjalaisia yhteislauluja ja mukavaa huumoria, Seppo Soittila
laulattaa ja naurattaa, lisäksi lausuntaa, nuoren puheenvuoro,
paikalla vierailevat myös "Nimettömät", tanssit tahdittaa Juha
Simola.

Sunnuntai 12.8.

klo 10.00 Juhlamessu Loimaan kaupunginkirkossa

klo 11.00 Lounas yhteiskoululla (8 €)

klo 13.00 Esitelmä: Kurkijoki Talvisodasta nykypäivään,
kouluneuvos Osmo Kuosa

klo 14.00 Päiväjuhla

juontaja: Lauri Laukkanen

juhlapuhe: evl, evp Tuomo Hirvonen

tanssiesitys: Jokioisten kansantanssijat "Tahdittomat"

lisäksi mm. musiikkia Esa Erola, lausuntaa Arvi Heinonen,
nuoren puheenvuoro

Lapsiparkki päiväjuhlan ajan.

Sukuseurojen ja ryhmien kokoukset

Sukuseuroilla ja muilla ryhmillä on mahdollisuus kokoontua lau-
antaina iltapäivällä koulutiloissa. Ilmoita ennakkoon toimitukseen
ryhmäsi kokoontumisesta ja osallistujien lukumäärästä.

Kokoon-
tumisen hinta 10 €/hlö sisältää myös Muistojen iltamien lipun.

Kurkijoki-Säätiö